

spat v svojo skalno razpoko. Ker pa ni bila zaspana, je še malo posedela.

Počasi se je vse prebujalo. Malo niže na travnatem pobočju je encijan na široko zazehal – aaah – in odprl svoj modri cvet. Dlakavi sleč se je rožnato zasvetil v soncu in še rušje se je malo pretegnilo. Snežna voluharica je torej sedela tam, si gladila brke in uživala. Mimo je prifrfotal modrin in tudi on pozdravil: "Dobro jutro, visokost." Viharnik je malo zaškripal, voluharica mu je pokimala, ampak sleč in svišč! Kako sta se začela pretegovati, klanjati in vabiti modrina!

"Izvolite k meni!" je vpil encijan. "Modro k modremu! In moj nektar je imeniten, izvolite poskusiti!"

"Kar sem, kar sem!" je vabil rododendron. "Vaša modra barva bo še krasnejša na rožnatem. In poskusite kapljico nektarja! Letos je prav izreden!"

Mali modrin je bil kar zmeden in bi skoraj sedel na rušje. Še pravi čas se je premislil, njegovi brsti so namreč smolnati. Sleč in svišč pa sta bila še vedno vsa v ihti, da bi privabila modrina.

"V mojem cvetu se lahko tudi malo pogrejete," se je prilizoval svišč.

"Moja družina ima sorodnike celo na Kitajskem," se je hvalil sleč.

"Kakšno zvezo pa ima to?" se je čudila voluharica. "In zakaj ga tako vabita?"

"Gre za preživetje," je reklo rušje.

"Ne razumem," voluharici še vedno ni bilo jasno.

"Razložite, visokost," je rušje prosilo viharnika.

"Za seme ..." je začel viharnik, takrat pa je kot bomba privršalo nekaj črnega, velikega – bil je divji

petelin. Sedel je na vejo viharnika in začel svojo pesem *telak-telak-telak* in potem še *tik-tik-tik*, nato je še – tok – skočil na tla in pričel plesati.

"Ta pa cel mesec zamuja," je reklo rušje in se posmčjalo. "Slabo skrbi za preživetje, vse kokoške so že oddane."

Voluharica zdaj res ni čisto nič razumela, zato je šla raje domov spat.

Dlakavi sleč

Dlakavi sleč iz družine vresovk se rad razraste po kamnitih pobočjih. Lahko je visok tudi 80 centimetrov. Cveti od junija do avgusta.

Rušje

Ta pritlikava vrsta bora uspeva na apnencu in pogosto tvori obsežne in težko prehodne sestoje. V Sloveniji je rušje zelo pogosto.

Clusijev svišč ali encijan

Encijan je iz družine sviščevk in raste po gorskih travnikih, pa tudi na skalnatih pobočjih. Cveti od maja do julija.

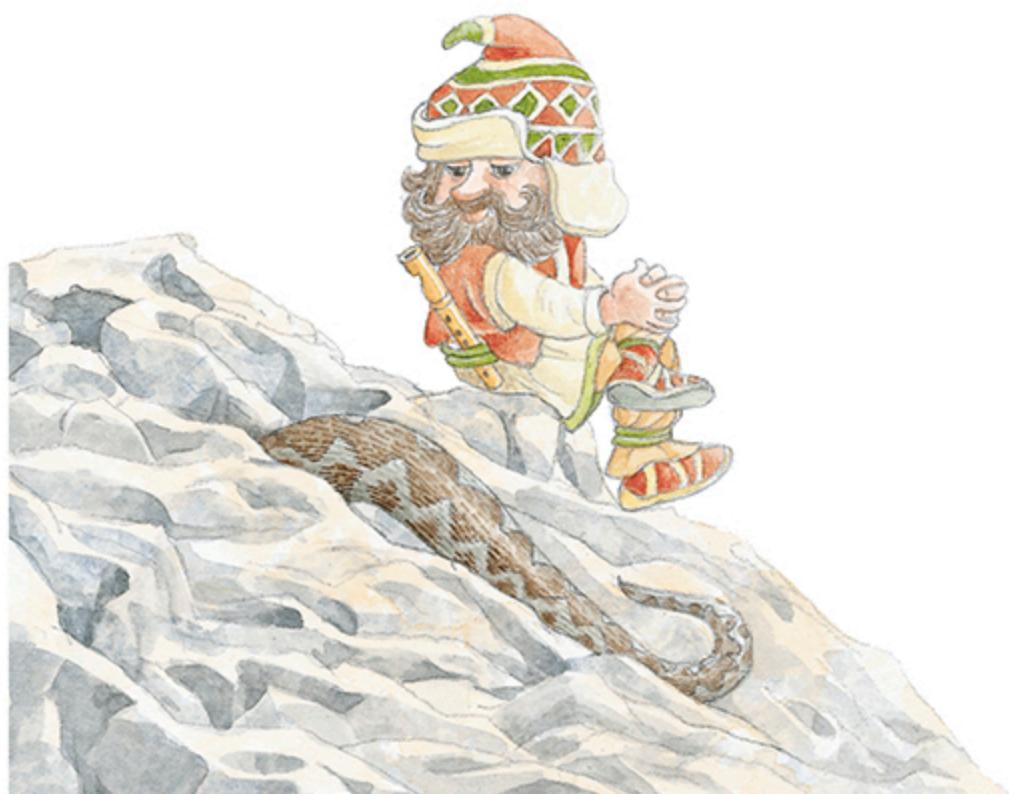
se je za plenom, za kakšno užitno živalco. Janez je kot blisk smuknil pod skalo v varno zavetje.

“Kam si pa izginil, Janez?” se je posmejal Jakob.

“Vsaka žival ima svoje poslanstvo in plemeniti orel je gotovo lačen,” je rekel apolon.

“Ne zafrkavajte me! In ne pozabite, da sem strupen!” je siknil Janez.

Drugi so se mu pa samo smeiali.

Triglavska neboglasnica

Njeni družini se reče srhkolistovke. Je dlakava rastlina, cvetki pa so modri kot nebo. Rada se naseli v skalnih razpokah najvišjih vrhov. Cveti julija in avgusta.

Okrogolistni mošnjak

Mošnjak je iz družine križnic. Rad se globoko ukorenini, vrh plazečega steba pa ima grozd svetlo vijoličnih cvetov. Cveti od julija do septembra.

Vednozelena gladnica

Vednozelena gladnica je tudi križnica. Ukorenini se v grušču ali skalni razpoki, iz rozete listov zraste stebelci, ki ima na vrhu kobulast grozd rumenih cvetov. Cveti od aprila do avgusta.

Nasršeni kamnokreč

Nasršeni kamnokreč je iz velike družine kamnokrečevk. Ima precej dlakava steba in čvrste, na vrhu priostrene liste. V tem rodu so še zvezdasti, grozdasti, skorasti, nasprotnolistni, kranjski kamnokreči, pa še bi se jih kaj našlo. Cveti belo, julija in avgusta.

JESENI NAPROTIV

NA VRHU

Ce se že nameniš na visoko goro, si seveda želiš priti na vrh. In kdor doseže vrh, je prav zmagoščen in bi to rad sporočil vsemu svetu. Lahko zavriska, lahko zataknec zastavo, lahko telefonira ali pa vzame iz pločevinaste škatle na vrhu pečat in si ga pritisne. In potem gre vsakdo seveda dol. Ker živeti prav na vrhu gore je res pretežko. Sonce tam bolj pripeka, ponoči je strupen mraz in čez vrh tulijo prav vsi vetrovi, s severa in juga, z vzhoda in zahoda. Zato na prav visokem vrhu ponavadi ne zdrži prav nobena rastlinica. In na tej naši gori je bilo prav tako.

Še najviše si je upala gladnica. To ni bila vedno zelena gladnica, kakršna je rasla v škratovem vrtu. Ime ji je bilo polstena gladnica, ker je bila vsa na gosto pokrita z dlačicami. In za tako višino je to res praktično. No, in ta gladnica se je ugnezdila v skalni špranji malo pod vrhom in se trudila, da bi se razrasla. Da bi naredila pravo blazinico. Ampak bilo je težko! Hrane je bilo malo in včasih se je veter priplazil čisto pri tleh in nadlegoval njeno korenino.

HU! ČUVAJ SE NAS!

Tam, kjer pot zavije po travniku navzdol mimo skale proti senčnemu gozdu, je rasel osat. Bil je prav dobre volje. Nekaj njegovih cvetov je bilo še živo vijoličnih, nekateri pa so bili polni svilenih dlačic. "Pik, puh," je rekel osat vedno, kadar je veter odnesel kakšno dlačico, da se je vsa srebrna vrtinčila pod modrim nebom. "Pik, puh!"

"Kaj pa kar naprej pikaš in puhaš?" je živčno vprašal naprstec, ki je s svojimi zvončki rasel iz skale.

"Veselim se," je rekel osat. "Semena delam."

"Tudi jaz se veselim semen," je rekel naprstec. "Ker vem, da bodo zrasla v strupene rože, kot sem jaz, haha!"

"Ti, pa strupen! Bedasti zvonček!" se je oglasila volčja češnja, ki je rasla ob poti malo niže spodaj. "Kaj pa že zmore tvoj strup?"

"Vse mogoče," je odgovoril naprstec. Volčje češnje se je kar malo bal. Bila je tako krasna s tistimi svojimi bleščečimi črnimi jagodami in vedno je bila huda. Zato ji ni rad ugovarjal.

